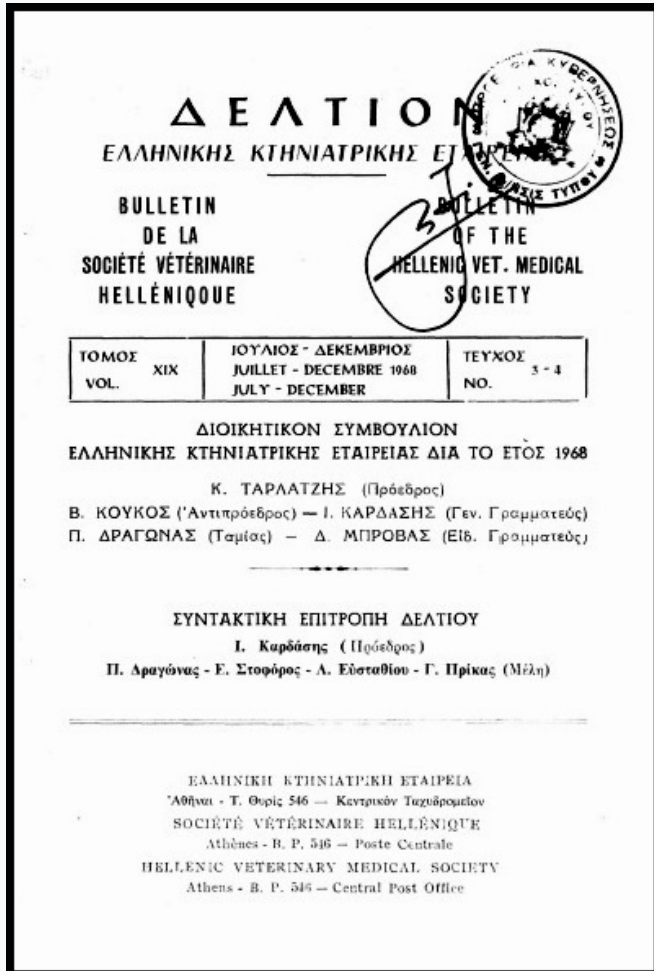

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 19, No 3-4 (1968)

Article reviews

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.19971](https://doi.org/10.12681/jhvms.19971)

Copyright © 2019, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1968). Article reviews. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 19(3-4), 188-194.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.19971>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΖΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

HEDGER R.S. 1968. 'Απομόνωσης και χαρακτηρισμός ιού 'Αφ-θώδους Πυρετού εκ κλινικῶς υγιῶν ἔκτροφῶν εἰς BOTSWANA (Τέως Μπεχουαναλάνδη)—J. Hyg. Camb. **69**, 27—36.

Δι' ἐξετάσεως οἰσοφαγο-φαρυγγικοῦ ὑγροῦ ἐπὶ ἱστοκαλλιιεργημάτων θυροειδοῦς ἀδέενος μόσχου, ὁ Σ. ἀποδεικνύει τὴν παρουσίαν ἰοῦ Α.Π ἐπὶ 20% περίπου τῶν βοοειδῶν τριῶν ἀγελῶν, ἅτινα εἶχον νοσήσει ἐκ τῆς νόσου πρὸ 7 καὶ 12 μηνῶν (Τύπος SAT 3).

Ὁ τίτλος ἀντισωμάτων τῶν ζῶων, ἐφ' ὧν ἀνιχνεύθη ὁ ἴος Α.Π καὶ ἐκείνων, ἅτινα ἀπέδωσαν ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα, ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν ἰοῦ Α.Π, ἦτο περίπου ὁ αὐτός. 8% τῶν ζῶων, εἰς ἃ ἀνιχνεύθη ἴος Α.Π, ἔστεροντο ἀντισωμάτων. Ἐκ τῆς ἀντιγονικῆς μελέτης τῶν ἀπομονωθέντων ὡς ἄνω στελεχῶν τοῦ ἰοῦ Α.Π προέκυψεν ὅτι ταῦτα, πλὴν μιᾶς μόνον περιπτώσεως, παρουσίαζον μεταξὺ τῶν ὡς καὶ μὲ τὸ στέλεχος τῆς ἐπιζωοτίας, ἀντιγονικὰς τινὰς διαφοράς. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεσμάτων ὁ Σ. θεωρεῖ πιθανὸν ὅτι ὁ ἴος, οὔτινος παραμένουν φορεῖς τὰ ἰαθέντα ζῶα, δύναται νὰ μεταδοθῆ ἀπὸ ζώου εἰς ζῶον, ἄνευ κλινικῶν συμπτωμάτων. Κατὰ μὴ ἀνακοινωθέντα εἰσέτι πειράματα τοῦ BURROWS, διὰ τὴν δημιουργίαν κλινικῆς νόσου ἀπαιτοῦνται μεγάλαι ποσότητες παθολογικοῦ ὕλικου (οἰσοφαγοφαρυγγικοῦ ὑγροῦ), ἐνῶ αἱ ἀπὸ ζώου εἰς ζῶον μεταφερόμεναι φυσικῶς ποσότητες ὕλικου εἶναι λίαν μικραί. Συγκεκριμένως, ἀναφέρεται ὅτι ὁ BURROWS ἐχρειάσθη νὰ ἐνοφθαλμίση ἐνδολωσσοσικῶς 4 ML, οἰσοφαγοφαρυγγικοῦ ὑγροῦ, ἰαθέντος ἀπὸ 16 ἑβδομάδων βοοειδοῦς, ἵνα προκαλέσῃ γενικευμένην νόσον Α.Π. Παλαιότερον, ἄλλωστε, ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ λοιμογόνος δύναμις τοῦ ἰοῦ, ὅστις ἀνιχνεύεται εἰς τὰ ἰαθέντα ζῶα, εἶναι ἀρκούντως μειωμένη. Ἐπὶ πλέον, διὰ τῆς διόδου του εἰς ἰαθέντα ἢ ἐμβολιασθέντα ζῶα, ὁ ἴος ὑφίσταται ἀντιγονικὰς μεταβολὰς, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν νέων ὑποτύπων (πειράματα HYSLOP καὶ FAGG—1965).

I. K.

HATZIOLOS (B). 1968. **Λεμφοσάρκωμα τῶν βοειδῶν. Ἀποτελέσματα ἐνοφθαλμισμῶν εἰς νεογεννήτους μόσχους. II Τέσσαρα ἔτη παρατηρήσεων.** Zbl vet Med, B, 15,564—580.

12 νεογέννητοι μόσχοι ἐνωφθαλμίσθησαν δι' ὕλικου βοείου λεμφοσαρκώματος ὑπὸ μορφήν γαλακτώματος ἐκχυλισμάτων ὑποβληθέντων εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑπερήχων (Sonicated extracts) καὶ κυτταροκαλλιιεργημάτων ἢ ἔλαβον Sonicated extracts per os.

Ἡ αἱματολογικὴ τῶν ἀντίδρασις, μετρηθεῖσα εἰς κυκλοφοροῦν-

τα λεμφοειδή κύτταρα (ΚΛΚ), παρατηρήθη ἐπὶ 4 ἔτη. Μεγάλοι μεταβολαὶ τῶν μετρήσεων τῶν ΚΛΚ παρατηρήθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου ἔτους.

Αἱ μεταβολαὶ αὗται ἔγιναν προοδευτικῶς ὀλιγώτερον ἐκσεσημασμέναι καὶ ἔτεινον νὰ ἐξαφανισθοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ βίου ἔτους ἢ ἐνωρίτερον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 4ου ἔτους, τὰ ΚΛΚ δύο μόνον ζῶνα ἔφθασαν εἰς θετικὰ ἐπίπεδα. Τέσσαρα ἄλλα ζῶνα ἐπαρουσίασαν ὑποπτον ἀντίδρασιν. Τέλος 6 ζῶνα διετήρησαν τὰ ΚΛΚ εἰς φυσιολογικὰ ἐπίπεδα. Κλινικῶς δὲν παρατηρήθησαν μέχρι σήμερον σημεῖα λευχαιμίας.

Δ. Μ.

COTTRAL G. E. Διάρκεια παραμονῆς τοῦ ἰοῦ τοῦ Ἄφθώδους Πυρετοῦ (Α.Π.) εἰς τὰ ζῶνα, τὰ προϊόντα των καὶ τὸ περιβάλλον. Σύνοδος Μονίμου Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Α.Π. τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐπιζωοτιῶν. Παρίσιοι: 26—30 Νοεμβρίου 1968.

Ἐκ τῆς ἐμπεριστατωμένης εἰσηγήσεως τοῦ Σ., συνταχθεῖσιν βάσει πειραματισμῶν εἰς PLUM ISLAND καὶ τῆς διεθνoῦς βιβλιογραφίας, ἀποσπῶμεν τὰ κατωτέρω ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα:

Εἰς πειραματικῶς μολυνθέντα βοοειδή, ὁ ἰός Α.Π. ἀνιχνεύθη μέχρι καὶ τὴν 4ην ἡμέραν εἰς τὸ αἷμα, τὸν σπλῆνα καὶ τὸ ἥπαρ, τὴν 6ην ἡμέραν εἰς τοὺς νεφροὺς καὶ τὸν μυελόν τῶν ὀστέων, τὴν 8ην ἡμέραν εἰς τὸν θυροειδῆ ἀδένα, τὴν ὑπόφυσιν, τὰ ἐπινεφρίδια, τὸ πάγκρεας καὶ τὴν μεγάλην κοιλίαν.

Εἰς συντηρηθέντα σφάγια 1^ο ἕως 4^ο C, ὁ ἰός ἀνιχνεύθη μέχρι καὶ τοῦ 7ου μηνός εἰς τὸν μυελόν τῶν ὀστέων καὶ μέχρι καὶ τοῦ 4ου μηνός εἰς τοὺς λεμφατικούς καὶ αἱματικούς ἀδένας.

Εἰς τὰ μολυνθέντα δι' ἰοῦ Α.Π. ζῶνα, ὁ ἰός ἐμφανίζεται εἰς τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς 2ας μετὰ τὴν μόλυνσιν ὥρας, εἰς τὸν σίελον καὶ τὰ κόπρανα ἀπὸ τῆς 9ης, εἰς τὸ σπέρμα, τὰ οὖρα καὶ τὰ θυλακικὰ ὑγρά ἀπὸ τῆς 12ης ὥρας, καὶ εἰς τὸ γάλα ἀπὸ τῆς 13ης ὥρας. Ὁ ἰός παραμένει εἰς τὸ αἷμα ἐπὶ 5 ἡμέρας, εἰς τὸ γάλα καὶ τὰ κόπρανα ἐπὶ 4,5 ἡμέρας, εἰς τὰ οὖρα καὶ τὸ ρινικὸν ἔκκριμα ἐπὶ 7 ἡμέρας, εἰς τὸ σπέρμα ἐπὶ 10 ἡμέρας καὶ εἰς τὸν σίελον ἐπὶ 11 ἡμέρας.

Εἰς τὰ ἐνοφθαλμιζόμενα ζῶνα, ὁ ἰός ἐμφανίζεται εἰς τὸ σίελον 0—2 ὥρας πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῶν ἀλλοιώσεων τῆς νόσου, εἰς τὰ οὖρα πρὸ 2—12 ὥρων, καὶ εἰς τὰ λεμφογάγγλια πρὸ 4 ὥρων. Εἰς τὰ ἐξ ἐπαφῆς μολυνόμενα ζῶνα, ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἀνιχνεύεται ὁ ἰός πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀλλοιώσεων τῆς νόσου κυμαίνεται ἀπὸ 0—9 ἡμέρας εἰς τὸν φάρυγγα, καὶ 1—6 ἡμέρας εἰς τὸ αἷμα. Εἰς τὸν σίελον, ὁ χρόνος οὗτος ἐκτείνεται ἀπὸ 1—7 ἡμέρας, εἰς δὲ τὸ γάλα καὶ τὸ σπέρμα ἀπὸ 1—4 ἡμέρας.

Ὁ χρόνος ἀνιχνεύσεως τοῦ ἰοῦ εἰς τοὺς διαφόρους ἰστούς, μετὰ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν τῶν ζώων, ποικίλλει ἀναλόγως τοῦ ἰστού: 4 ὥραι (καρδία), 8 ὥραι (γλῶσσα, λεμφογάγγλια), 12 ὥραι (μυελὸς ὀστέων, ὑπόφυσις, θυροειδῆς ἀδὴν, ἐπινεφρίδια, ἥπαρ, πάγκρεας, σπλῆν, νεφροί, μεγάλη κοιλία, μυϊκαὶ ἀλλοιώσεις, δέρμα), 24 ὥραι (ὄρχεις). Ὡσαύτως ποικίλλει καὶ ὁ χρόνος παραμονῆς τοῦ ἰοῦ εἰς τοὺς ἰστούς: 4 ἡμέραι (ἥπαρ, σπλῆν), 6 ἡμέραι (μυελὸς ὀστέων, ὑπόφυσις), 7 ἡμέραι (δέρμα), τουλάχιστον 8 ἡμέραι (θυροειδῆς ἀδὴν, ἐπινεφρίδια, πάγκρεας, μεγάλη κοιλία), 9 ἡμέραι (γλωσσικαὶ ἀλλοιώσεις), 11 ἡμέραι (ὄρχεις), 14 ἡμέραι (μυϊκαὶ ἀλλοιώσεις, καρδία), 15 ἡμέραι (λεμφογάγγλια) καὶ 94 ἡμέραι (νεφροί, οὐροδόχος κύστις). Ὁμοίως εἰς τὰ ὑπὸ ἀνάρρωσιν καὶ εἰς τὰ ἰαθέντα [ζῶα ὁ ἰὸς τοῦ Α.Π. παραμένει ἐπὶ χρονικὸν τι διάστημα εἰς τοὺς διαφόρους ἰστούς (π.χ. μέχρι τῆς 10ης ἡμέρας εἰς τὰς ἀλλοιώσεις τῶν ποδῶν τοῦ χοίρου, μέχρι τῆς 12ης ἡμέρας εἰς τὰς αὐτὰς ἀλλοιώσεις τῶν βοοειδῶν, εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν τραχεῖαν μέχρι τῆς 23ης ἡμέρας κλπ.). Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ παραμονὴ τοῦ ἰοῦ εἰς τὴν μαλακὴν μοῖραν τῆς ὑπερώας, εἰς τὴν ραχιαίαν ἐπιφάνειαν τῆς ὁποίας ἀνιχνεύθη ὁ ἰὸς μέχρι τῆς 19ης ἡμέρας, μετὰ τὴν ἴασιν τῶν ζώων. Εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τῆς ἐν λόγω μοίρας, ὡς καὶ εἰς τὸν φάρυγγα, ὁ ἰὸς Α.Π. ἀνιχνεύθη μέχρι καὶ τὴν 75ην ἡμέραν.

Δι' ἐξετάσεως ἄλλωστε οἰσοφαρυγγικοῦ ὑγροῦ διεπιστώθη ὅτι τὰ ἰαθέντα ζῶα παραμένουν φορεῖς τοῦ ἰοῦ τοῦ Α.Π. ἐπὶ 7—14 μῆνας (βοοειδῆ), 1—9 μῆνας (πρόβατα) καὶ 1 μῆνα (αἴγες). Εἰς τοὺς χοίρους, αἱ ἐν λόγω ἐξετάσεις ἀπέβησαν ἀρνητικά.

Τὰ ἐμβολιασθέντα βοοειδῆ, ἐφ' ὅσον ἐνοφθαλμισθοῦν δι' ἰοῦ Α.Π., δύνανται νὰ καταστοῦν φορεῖς τοῦ ἰοῦ, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν νόσον.

Εἰς πειραματικῶς μολυνθέντα γαλακτοκομικὰ προϊόντα, ὁ ἰὸς Α.Π. ἐπέζησεν ἐπὶ 9—12 ἡμέρας εἰς τὸ γάλα, ἐπὶ 26—45 ἡμέρας εἰς τὸ βούτυρον, καὶ ἐπὶ 2 ἔτη εἰς τὴν κόνιν γάλακτος. Εἰς τοὺς τυρούς, ὁ χρόνος ἐπιβιώσεως τοῦ ἰοῦ τοῦ Α.Π. εἶναι σαφῶς μικρότερος, κυμαινόμενος ἀπὸ 8 λεπτὰ τῆς ὥρας (CAMEMBERT) ἕως 23 ὥρας (λευκός τυρός).

Ὁ χρόνος ἐπιβιώσεως τοῦ ἰοῦ Α.Π. εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιβάλλον ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θερμοκρασίας, τοῦ ΡΗ τοῦ περιβάλλοντος καὶ τοῦ ἡλίου. Ὁ ἰὸς, ὅστις περιβάλλεται ὑπὸ κυττάρων ἐπιθηλιακῶν ἀλλοιώσεων διατηρεῖται ἐπὶ μακρότερον χρόνον [ἢ ὁ ἐλεύθερος ἰὸς. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται οἱ ἐξῆς χρόνοι ἐπιβιώσεως τοῦ ἰοῦ Α.Π. εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιβάλλον, εἰς ἑβδομάδας: ἔδαφος 1 (θέρος)—21 (χειμῶνα), χορταρικά 1, φύραμα 7, χόρτον (εἰς λειμῶνας) 1,

(θέρος) 7 (χειμώνα), κόπρος 1—24, ύαλινη έπιφάνεια 2, ύδωρ 3—4, έριον προβάτου 2, τρίχες βοοειδών 4—6 κλπ.

Έκ τής άνωτέρω έργασίας τοϋ Σ. δύνανται νά έξαχθοϋν χρήσιμα συμπεράσματα άφορώντα εις τήν παθογένειαν τής νόσου καί ιδιαίτερωσ εις τήν πρόληψιν καί τήν μετάδοσιν αύτης.

I. K.

REID J. (1968). Προέλευσις τής κατά τά έτη 1967—1968 έπιζωστίαις Άφθώδους Πυρετοϋ εις Άγγλίαν. H.M. Stat off (εις vet Bull, 1968, N° 3551).

Κατά τήν τελευταίαν σοβαράν έπιζωστίαν Α.Π. εις Άγγλίαν έσημειώθησαν άνω τών 2300 έστιών καί έθανατώθησαν πλέον τών 500.000 ζώων (βοοειδών, προβάτων, αϊγών καί χοίρων).

Συγκρινομένη πρός τήν οίκονομικήν έπιβάρυνσιν έκ τοϋ έφαρμοζομένου έν Γαλλία (προληπτικοϋ) έμβολιασμοϋ τών ζώων, ή ίσχύουσα έν Άγγλία πολιτική τοϋ μή έμβολιασμοϋ τών ζώων, άποδεικνύεται πλέον δαπανηρά καί ολιγώτερον άποτελεσματική.

Μετά άποκλειομόν τών πτηνών, τοϋ άέρος, τοϋ χόρτου καί τοϋ άχύρου ό Σ., Διευθυνής τής Κτηνιατρικής Υπηρεσίας εις τό Υπουργείον Γεωργίας, συμπεραίνει ότι ύπάρχουν άρκετά ένδείξεις ότι ή άρχική έστία Α.Π., ήτις έσημειώθη τήν 25—10—68 εις τό OSWESTRY τοϋ SHROPSHIRE, ώς καί πολλοί τών έν συνεχεία έκδηλωθεισών έστιών, όφείλονται εις σφάγια άμνών, είσαχθέντων έξ Άργεντινής. (Άποψις άντικρουομένη ύπό τών Άργεντινών Σ Σ, οΐτινες θεωροϋν μάλλον ώς αίτίαν τής έπιζωστίαις τά άποδημητικά πτηνά).

I. K.

ALTON G. G. (1966) Διάρκεια παραγομένης άνοσίας εις τας αίγας διά τοϋ έμβολίου Rev 1. J. Comp Path, 76, 241—253.

Εις τήν νήσον Μάλταν ό άγών πρός έκρίζωσιν τής Βρουκελλώσεως τών αϊγών βασίζεται έν μέρος καί εις τόν έμβολιασμόν τών έριφίων διά ζώντος έμβολίου Rev 1 Br melitensis. Έκ τών πειραμάτων τοϋ Σ. άποδεικνύεται ότι διά τοϋ έμβολιασμοϋ τών έριφίων, εις ήλικίαν 3 καί 7 μηνών, αναπτύσσεται ύψηλόσ βαθμόσ άνοσίας, ήτις διαρκεί τουλάχιστον επί δύο καί ήμιου έτη, μετά τόν έμβολιασμόν.

Ό έμβολιασμόσ τών έριφίων δέν συνεπάγεται παρενεργείας, οϋτε άπέκκρισιν τοϋ στελέχους Rev 1. Αί όρολογικά άντιδράσεισ εις τά έμβολιασθέντα ζώα ύπληξαν έλαφραί, ή δέ έκτροπή τοϋ συμπληρώματος πάντοτε άρνητική.

I. K.

ALTON G. G. (1968). **Νεώτεροι έρευναι επί τής παραγομένης άνοσίας εις τās αίγας διά τοῦ έμβολίου Rev 1 Br.melitensis.** J. Comp Path., **78**, 173—178.

Συνεχίζων τās έν τή προηγουμένη άναλύσει άναφερομένης έρεύνας του, ό Σ. προέβη εις δοκιμάς τής άνοσίας τών αίγών, 4½ έτη μετά τόν έμβολιασμόν των. Άπασαι αί αίγες άντέστησαν εις φυσικήν μόλυνσιν διά Br melitensis, έξ οῦ συμπεραίνεται ότι ό έφ' άπαξ έμβολιασμός τών έριφίων δι' έμβολίου Rev 1 άρκεϊ διά τήν έν τή πράξει άνοσοποίησην τών ζώων τούτων έναντι τής Br melitensis.

I. K.

GHOSE S. S., SEN G. P. και SINGHE G. (1968). **Έπί τής χρήσεως τριών έμβολίων έναντι τής Br melitensis εις τό πρόβατον.** J. Comp Path., **78**, 388—392.

Οί Σ. Σ., (τοῦ Ίνστιτούτου τοῦ Mukteswar Ίνδία) συνέκριναν τήν άποτελεσματικότητα εις τό πρόβατον τών κατωτέρω τριών έμβολίων: Br abortus, στέλεχος 19 τών Cotton, Buck και Smith (1934), Br melitensis, στέλεχος Rev 1 τών Elbersg και Faunce (1957) και Br melitensis στέλ. 53H/8 (άδρανοποιημένον έντός ειδικού εκδόχου τοῦ Renoux και συν.).

Τό έμβόλιον 53H/8 απέδωσε τά καλύτερα άποτελέσματα, ώς πρὸς τόν βαθμόν άνοσίας, άκολουθούμενον ύπό τοῦ Rev 1 και τοῦ στελέχους S 19. Στατιστικῶς έν τούτοις δέν ύπάρχει οὔσιώδης διαφορά μεταξύ τοῦ έμβολίου 53H/8 και Rev 1 και ώς εκ τούτου τό πρώτον έμβόλιον, καθ' ὃ άδρανοποιημένον, δέον νά προτιμᾶται, έφ' ὅσον και ή διάρκεια τής δι' αὐτοῦ παρεχομένης άνοσίας ήθελεν άποδειχθῆ μακρά.

I. K.

FIOCRE B. (1967). **Θεραπεία και πρόληψις τής εκ Βρουκέλλώσεως άποβολῆς εις τās άγελάδας.** Bull Acad vét Fr, **40**, 159-167.

Όταν εις τινα εκτροφήν διαπιστωθῆ άποβολή όφειλομένη εις Βρουκέλλωσιν (διάγνωσις δι' όροσυγκολλησεως), άπασαι αί έγγυοι άγελάδες δέον νά υποβάλωνται εις θεραπείαν μεταξύ τοῦ 6ου και 7ου μηνός τής κυήσεως διά BERENIL 2,1 g εις 25 ml ύδατος, E/M, με επανάληψιν τής έγχύσεως μετά 48ωρον. Αί μη έγγυοι άγελάδες υποβάλλονται εις έμβολιασμόν διά στελέχους 45/20.

I. K.

VORE P. (1968) **Χημειοπροφύλαξις τῶν κοκκιδιάσεων τῶν πτηνῶν. Ἀντικοκκιδιακὴ ἰσχὺς καὶ τοξικότης τοῦ 19.080 RP (M. B' 15497)** Rec Méd vét **144**, 485—503.

Τὸ θεραπευτικὸν ὄπλοστάσιον ἐναντίον τῶν κοκκιδιάσεων τῶν πτηνῶν ἐμπλουτίζεται συνεχῶς καὶ διὰ νέων φαρμοκευτικῶν οὐσιῶν. Τελευταίας τῆς κατηγορίας ταύτης ἀποτελοῦν τὰ παράγωγα τῆς κινολεΐνης, ὡς τὸ Buquinolate, τὸ Mequinolate καὶ τὸ Coyden. Πλεῖστα ἄλλα ἀνάλογα φάρμακα εὐρίσκονται ἤδη ὑπὸ μελέτην.

Τὸ 19.080 R.P. 4 (M B 15497), ὅπερ ἐχρησιμοποίησεν ὁ Σ. εἰς τὰς ἐρεῦνας του, εἶναι τὸ δεσοοξύ-6-έτοξυ-7-ὑδροξυ-4-κινολύλ-3 καρβοϋδράτ τοῦ αἰθυλίου, ὅπερ παρουσιάζεται ὡς κόνις κιτρίνη, ἄοσμος, πρακτικῶς ἀδιάλυτος εἰς τὸ ὕδωρ.

Εἰς δόσιν 0,001 καὶ 0,002 τοῖς 100, ἐντὸς τῆς τροφῆς, τὸ ἀνωτέρω παρασκεύασμα προστατεύει τὰ ὀρνίθια ἔναντι τῆς ἐξ *E. acervulina* καὶ *E. tenella* λοιμώξεως.

Δόσεις μικρότεροι συνεπάγονται καθυστέρησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παρασίτων καὶ τῆς νόσου. Ἡ δόσις 0,001% θεωρεῖται ὡς ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη ἐν τῇ πράξει.

Ἡ χρονία τοξικότης τῆς οὐσίας εἶναι λίαν χαμηλή. Μὲ δόσιν 831 μέρη εἰς τὸ ἑκατομ., ἐντὸς τῆς τροφῆς, ἐπὶ 10 ἑβδομάδας, οὐδεμία ἀνωμαλία διεπιστώθη ἐπὶ τῶν πτηνῶν.

I. K.

MOHAN R. N. (1968). — **Νοσήματα καὶ Παράσιτα τῶν Βουβάλων. I. Νοσήματα ἐξ ἰῶν, Μυκεπλάσμων καὶ Ρικετσιῶν. II. Παρασιτικά καὶ διάφορα Νοσήματα.** Vet. Bull., **38**, No 11, 567-576.

Ἐπισκόπησις ἐπὶ τῶν νοσημάτων καὶ τῶν παρασίτων τῶν Βουβάλων, συνοδευομένη ὑπὸ πλουσίας βιβλιογραφίας.

I. K.

MENASCÉ I. (1968) **Πειράματα ἐμβολιασμοῦ ἐναντίον τῆς διφθερο-εὐλογίας τῶν πτηνῶν διὰ τοῦ ποσίμου ὕδατος.** Vet. Ital. **19**, 495-508 (Ἀπόδοσις εἰς Ἀγγλικὴν σελ. 509-521).

Ἐκ σειρᾶς πειραμάτων διενεργηθέντων ὑπὸ τοῦ Σ. εἰς τὸ Ζωοπροφυλακτικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Brescia προκύπτει ὅτι ὁ ἐμβολιασμός τῶν πτηνῶν ἐναντίον τῆς διφθερο-εὐλογίας δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ διὰ χορηγήσεως τοῦ ἐμβολίου διὰ τοῦ ποσίμου ὕδατος καὶ οὐχὶ μόνον διὰ τοῦ δέρματος.

Ἐν τούτοις, ὁ διὰ τοῦ ποσίμου ὕδατος ἐμβολιασμός τῶν πτηνῶν

ἀπαιτεῖ, πρὸς ἀνάπτυξιν ἀνοσίας μετὰ ἓνα μῆνα, σημαντικὰς ποσότητας ἐμβολίου, ἀνερχομένας εἰς 1000 δόσεις νεοσσοῦ ἐξ ἐμβολίου στελέχους ὄρνιθος (τοῦ χρησιμοποιουμένου δι' ἐμβολιασμὸν διὰ παρακεντήσεως τῆς πτέρυγος). Ὁ ἐπανεμβολιασμὸς διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου καὶ δόσεως μετὰ ἓνα μῆνα δὲν ἐπαυξάνει αἰσθητῶς τὴν ἀνοσίαν. Τὰ ἐτερόλογα ἐμβόλια (στέλεχος περιστερῶς) οὐδεμίαν προστασίαν παρέχουν διὰ τοῦ ποσίμου ὕδατος, ἔστω καὶ μὲ διπλοῦν ἐμβολιασμὸν καὶ ἰσχυρὰν δόσιν ἐμβολίου.

I. K.

CARNERO R., LUCAS A., LARENAUDIE B. (1968). **Ἀφρικανικὴ Πανώλης τῶν χοίρων (Α.Π.Χ.). Εὐαισθησία τοῦ ἰοῦ εἰς διάφορους φυσικο-χημικοὺς παράγοντας.** Rec. Méd. Vét., **144**, 457-463.

Ἐκ τῆς ἐρεύνης τῶν Σ. Σ. προκύπτει ὅτι ὁ ἴος τοῦ ΑΠΧ εἶναι ἀνθεκτικὸς εἰς τὴν θερμότητα, εἰς PH 3, εἰς τὴν θρυψίνην καὶ εὐαίσθητος εἰς τὸν αἰθέρα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδρασιν τῆς θερμότητος ἐπὶ τοῦ ἰοῦ, ἐκ τῆς πειραματικῆς ἐρεύνης τῶν Σ.Σ. ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἴος τῆς ΑΠΧ εἰς 53°C οὐδεμίαν ποσοτικὴν μεταβολὴν ὑφίσταται κατὰ τὰ πρῶτα 30 λεπτὰ τῆς ὥρας. Μετὰ 60 λεπτὰ παρατηρεῖται μείωσις τοῦ τίτλου του κατὰ 2,5 λογαριθμοὺς. Εἰς 57° C ὁ ἴος ἀνευρίσκεται κατὰ τὰ πρῶτα 30', ἀλλὰ μὲ μειωμένον τίτλον κατὰ 5 λογ. περίπου. Μετὰ 60' εἰς 57° C, ὁ ἴος καταστρέφεται. Εἰς 60° C ὁ ἴος ἐξαφανίζεται ἐντὸς 15'.

Εἰς PH 3 ὁ ἴος τῆς ΑΠΧ ἀνθίσταται ἐπὶ 6 ὥρας, εἰς δὲ τὴν πυκνότεραν διάλυσιν θρυψίνης εὐρέθη ζῶν 120 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Οἱ Σ.Σ. ὑπογραμμίζουν τὸ γεγονός τῆς εὐαισθησίας τοῦ ἰοῦ ἐναντι τοῦ αἰθέρος καὶ τῆς ἀντοχῆς αὐτοῦ εἰς PH ὄξινον. Πρόκειται, κατ' αὐτοῦς, περὶ ἰοῦ, ὅστις θὰ ἔδει νὰ καταταγῆ εἰς νέαν ὁμάδα ἰῶν.

I. K.

PAVLOV P., RASHEV K., GEORGIEV B. καὶ ARNAUDON D (1967). **Κροτωνογενεῖς ἐγκεφαλίτιδες ἐν Βουλγαρίᾳ.** Vet. Med. Nauki, **4**, 7-18.

Εἰς τὴν περιοχὴν Φιλιππουπόλεως διεπιστώθησαν δύο ἐστίαι ἐγκεφαλίτιδος ἐξ ἰῶν εἰς πρόβατα, συνοδευόμεναι ὑπὸ ὑψηλῆς θνησιμότητος. Ἐκ τῶν ἐστιῶν τούτων ἀπεμονώθησαν δύο τύποι ἰῶν, ὧν εἰς ἀνήκεν εἰς τὴν ὁμάδα, τοῦ Louping Ill, ὁ δὲ ἕτερος τελεῖ ὑπὸ μελέτην. Φορεῖς τῶν ἐν λόγῳ ἰῶν εὐρέθησαν οἱ κρότωνες *Dermacentor marginatus*, ἐξ οὗ ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἐποχιακὴ ἐκδήλωσις τῆς νόσου καὶ τὸ γεγονός τῆς μὴ ἐπεκτάσεως αὐτῆς ἐκ τῶν ἀρχικῶν ἐστιῶν.

I. K.